

de *hervormde* vaan

74^e jaargang · nr 11 · november 2014

pagina 3

Openingswoord
Bondsday 2014

pagina 8

Bijbelstudie N.T.:
Een schat in een
aarden kruik

pagina 15

Uit de kerkgeschiedenis:
Wulfert Floor
“de eenvoudige boerenpraat”

1e voorzitter: Ds. W. Westland
Oranjestraat 106, 2983 HV Ridderkerk
T 0180 412477 • dswwestland@hotmail.com

2e voorzitter: Ds. J.P. Nap
Dorpsstraat 180, 6741 AR Lunteren
T 0318 483717 • dsjpnep@hetnet.nl

1e secretaris: Ds. J. van Dijk
Callunalaan 12, 6721 HA Bennekom
T 0318 304955 • ds.j.vandijk@hetnet.nl

2e secretaris: Dhr. C.D. Groenendijk
Koolmees 35, 2986 VB Ridderkerk
T 0180 423817 • c.d.groenendijk@hetnet.nl

1e penningmeester: Dhr. C. Oosterom
Jan van Aemstelstraat 7, 3411 XK Lopik
T 0348 551496 • c.oosterom@planet.nl

2e penningmeester:
Dhr. J. van Capelleveen
Valleistraat 60, 3901 RT Veenendaal
T 0318 516930 • jvancapelleveen@solcon.nl

Lid: Ds. E. de Mots (commissie 25+)
Joh. Willem Frisostraat 38, 7462 GX Rijssen
T 0548 519549 • e.de.mots@solcon.nl

Lid: Ds. J.H. Lammers (Themadagen)
Pelikaan 34, 2986 TB Ridderkerk
T 0180 424636 • j.h.lammers@hetnet.nl

Lid: Ds. A.D. Goijert (Redactie-adres)
Tijgervlinder 44, 3863 GP Nijkerk
T 033 8446241 • a.goijert3@upcmail.nl

Overlijdensberichten:
J. Bout & Zn., Postbus 3, 1270 AA Huizen
E info@boutdruk.nl (o.v.v. Herv. Vaan)

Mutaties: Schriftelijk melden aan het Bondsbureau
Bestuurswijz. moeten naar de 1e secretaris

Adres administratie:
Hervormd Bondsbureau, Beatrixstraat 20a,
3862 DB Nijkerk • T 033 - 2456699
E bondsbureau@filternet.nl
Bankrek.nr. NL08RABO377871559
t.n.v. Herv. Mannenbond op G.G. te Nijkerk

*Voor al onze activiteiten zie onze agenda op
www.hervormdemannenbond.nl*

inzenden kopij december-nummer

De kopij voor het december-nummer moet vóór
19 november bij de drukker (info@boutdruk.nl)
aanwezig zijn.

inhoud

Openingswoord Bondsdag 2014	3
Bijbelstudie o.t.	5
Bijbelstudie n.t.	8
Van de voorzitter	12
In the picture	12
Uit de kerkgeschiedenis "Wulfert Floor"	15
Organisatienieuws	19
Overlijdensbericht	19
Overzicht foto's Bondsdag 2014	20

openingswoord Bondsday 2014

Ds. W. Westland

Discipel blijven!

„Blijft u echter bij wat u geleerd hebt, en dat u van jongs af de heilige Schriften kent, die u wijs kunnen maken tot zaligheid, door het geloof in Christus Jezus.”

(2 Timotheüs 3 : 14 en 15)

Discipel zijn, dat betekent “leerling” zijn. Maar wat is dan je basis en hoe krijgt dat handen en voeten in het leven van elke dag? U voelt wel, dat geeft vandaag genoeg stof tot overdenking. En dan wil ik inzetten met het woord van Paulus aan zijn jonge vriend Timotheüs.

Als Paulus deze tweede brief schrijft, heeft hij het gevoel, dat hij aan het eind van zijn loopbaan staat. Ik heb de goede strijd gestreden, en de loop beëindigd. Maar dan wil hij nog één keer zijn broeder Timotheüs waarschuwen en opwekken. Het is een soort afscheidsbrief.

Wat hebben we gelezen in vers 14? blijf bij wat u geleerd hebt... Waarom was dat nodig? Wel, Paulus geeft aan, dat het in de toekomst niet gemakkelijker zal worden. Hij heeft het over verdrukking en vervolging. Hij waarschuwt ook voor dwaalleraars, die de gemeente zo gauw op een verkeerd spoor kunnen brengen.

Ook nu

Wat dat betreft, komt het dichtbij. Want hoe is het in onze tijd? Op heel wat plaatsen in de wereld is het gevaarlijk om christen te zijn. De Stichting Open Doers kent een lange lijst van landen, waar christenvervolging plaats vindt. En ook onder ons wordt het moeilijker om als christen te leven. Je moet mee met de grote stroom, en anders kom je aan de zijlijn te staan. En ook op een andere manier is de satan bezig. Door allerlei vraagtekens te zetten bij het Bijbels getuigenis, worden velen misleid. Ze

geloven nog wel, dat er iets is, maar dat zegt verder Niets.

Hoe kunnen we ons daartegen wapenen? Wel, zegt Paulus, blijf bij wat je geleerd is, Timotheüs! En dan noemt Paulus twee dingen: Van jongs af ken je de Heilige Schrift. Dat gaat over het Oude Testament. Ja, daar kan Timotheüs met dankbaarheid op terug zien. Hij had een gelovige oma, Loïs, en een gelovige moeder Eunice. Ze hadden de kleine Timotheüs verteld over de God van Israël. Ze hadden hem vertrouwd gemaakt met de Psalmen en Profeten. Wat een zegen, als u ook zo'n opvoeding hebt gehad. En wat een roeping voor ons om het net zo te doen als Loïs en Eunice.

Wanneer u kinderen hebt en kleinkinderen: de Bijbelse boodschap doorgeven aan de jongere generatie. En dan is er meer dan het Oude Testament. Paulus noemt ook het onderwijs, dat hij zelf heeft gegeven, toen Timotheüs als jonge man met hem meetrok op zijn zendingsreizen. Paulus had als geroepen apostel de boodschap door gegeven van de gekruisigde en opgestane Christus: het Evangelie van het Nieuwe Testament. In die tijd nog niet allemaal op schrift gesteld, maar wel helder en duidelijk verkondigd.

Vasthouden aan Gods Woord

Timotheüs, houdt daaraan vast. Blijf bij wat u geleerd is. Bij alles wat er tegenop komt: bid-dend bezig blijven met de Bijbelse boodschap.

En dat is ook voor ons nodig: vasthouden aan Gods Woord. Ik zeg het met nadruk zó: vasthouden aan Gods Woord. Want het kan gebeuren, dat in een gesprek op de mannenvereniging iemand zegt: ik heb altijd geleerd... en dan komt er iets, waarvan je moet zeggen: is dat wel naar de Schrift? Onbijbelse gedachten gaan soms verder van de ene generatie op de andere. Daarom als hier staat: Blijf bij wat u geleerd is, dan gaat het om de Bijbelse boodschap. En dan heel de Schrift. Niet alleen wat ons aanspreekt. Paulus noemt dat ook met nadruk: al de Schrift is van God ingegeven. De boodschap van Wet en Evangelie. Zonde en genade.

Gods toorn en Zijn ontferming. Blijf daarbij! U vraagt misschien: maak dat eens concreet! Hoe kun je daarbij blijven? Dat is een leven met een open Bijbel. Iedere dag de Bijbel lezen, en elke dag bidden om het Woord te mogen verstaan, door de verlichting met de Heilige Geest. En dan ook trouw naar de kerk komen, waar het Woord wordt uitgelegd en toegepast. Maar ook tijd maken door de

week. Dat is ook het doel van onze mannenverenigingen. Samen het Woord van God onderzoeken en bespreken. Zó kun je blijven in wat je geleerd hebt. Zo kun je gewapend zijn tegen allerlei misleidende gedachten in deze

tijd. Blijven, zegt Paulus. Daar zit ook een stuk volharding in. Niet denken, dat je het wel weet. Want dat brengt verslapping. Discipel blijven, leerling van de Heilige Schrift!

Rijke zegen

Dat is niet te vergeefs. Daarin zul je gezegend worden. Wat die zegen is, zegt Paulus hier duidelijk. Want het onderzoek van Gods Woord kan u wijs maken tot zaligheid, door het geloof in Christus. Wat hebben we die wijsheid nodig. Want wie zijn we in onszelf? Sinds we de zonde toelieten in ons leven zijn we verdwaasde en verdwaalde mensen. Dolend in de wildernis als een verloren schaap. Maar de goede Herder zoekt u op en wijst u de weg. Achter Hem aan. In het geloof je toevertrouwen aan hem. Met je zondige leven buigen aan Zijn voeten. Om verzoening te vinden in het bloed van Christus, dat reinigt van alle zonden. Ja, dan mag je in Hem de zaligheid vinden. Redding voor je verloren leven, vrede voor je onrustig hart. Uitzicht in dit leven. Uitzicht op de eeuwige zaligheid.

Ziet u wat een zegen er ligt voor uw persoonlijk leven. Blijven bij het Woord. Neen, dat is niet alleen maar star vasthouden aan bepaalde waarheden. Maar het is leven uit de volheid van Christus. Daarom, kom tot Hem. Zie op Hem. Blijf zien op Hem. Dat is leven met uitzicht. De Heilige Geest wil het u leren. Door Woord en Geest wordt je wijs gemaakt tot zaligheid. En dan mag je net als Paulus en Timotheüs die wijsheid ook doorgeven aan anderen.

Toegerust

Dat brengt me nog tot een tweede aspect. Paulus noemt dat in de volgende verzen: tot alle goed werk toegerust. Dat heeft met het hier en nu te maken. De praktijk van elke dag. Want zeker, het is goed om met uw persoonlijke zaligheid bezig te zijn. Maar denk erom, de Heere heeft u en mij ook een plaats gegeven in het gezin, in de gemeente, in onze samenleving. En hoe staan we daarin: Wat

gaat er van ons uit? U zegt: dat is niet gemakkelijk om in deze tijd een leesbare brief van Christus te zijn. Je zou je buurman, je collega willen vertellen van het heil in Christus, maar je vindt geen gehoor. Fijn voor jou, wordt er dan gezegd. Maar ik heb er niets mee! Maar als dan uw woorden niet landen, laat uw levenswandel een getuigenis zijn. Daarin wijst de Bijbel ons de weg: God liefhebben en je naaste als jezelf. Hoe is dat in uw gezin? En als u geen gezin hebt, hoe leeft u met uw familie? Is er liefde onder elkaar, of leef je langs elkaar heen. En in de gemeente: wat is er veel te doen. Ieder heeft zijn eigen gaven gekregen, tot opbouw van de gemeente. Maar juist door het bezig blijven met Gods Woord kun je deze gaven ontplooiën: tot alle goed werk toegerust. En zo is het ook als het gaat om de bredere kring van onze samenleving: als christen dienstbaar zijn voor anderen: tot alle goed werk toegerust! Wat een hoog doel wordt hier gesteld. Dat halen we niet, zegt u. Er is maar Eén, die alle goed werk heeft gedaan: de Heere Jezus

Christus. Bij hem een volmaakte liefde tot zijn Vader, en voor de mensen.

Daarom heeft Hij Zijn middelaarswerk volbracht aan het kruis. Tot verzoening van onze schuld. En dan zegt Paulus in 1 Corinthe 1 : 30 “Die voor ons is geworden wijsheid van God en gerechtigheid, heiliging en verlossing”. Levend uit de volheid van Christus, wordt er toch iets zichtbaar in het leven van Gods kinderen. En daarom op deze Bondsdag dit APPEL: Discipel worden... Discipel zijn... Discipel blijven. Blijf bij wat u geleerd hebt. Leef bij een open Bijbel. Leef dicht bij Christus: Opdat het ook van u mag gelden: “Tot alle goed werk volkomen toegerust!”

*'s Heeren goedheid kent geen palen
God is recht, dus zal Hij door
onderwijzing hen die dwalen,
brengen in het rechte spoor.
Hij zal leiden het zacht gemoed
in het effen recht des Heeren.
Wie Hem nederig valt te voet,
zal van Hem zijn wegen leren. (Ps. 25 : 4)*

5

bijbelstudie o.t.

Ds. D. Jongeneel

Tijd van totale toewijding

Numeri 6 : 1-21

Wij bewandelen met onze Bijbelstudies bepaald geen platgetreden paden. De doorgaande lezing van Numeri 1-10 brengt ons op onbekend terrein. Bijvoorbeeld het voorliggende Bijbelgedeelte van Numeri 6:1-21. Het gaat over het nazireeërschap. Daar hoor je verder niet veel over in de Bijbel. En het is in de loop der eeuwen zo goed als geheel in vergetelheid geraakt.

Verschillende verklaringen

Ter voorbereiding op het schrijven van deze Bijbelstudies lees ik wat anderen erover geschreven hebben. Korter of langer geleden. Variërend van het boek *'Het evangelie van Mozes. Christus in het boek Numeri'* van ds. P. den Butter en *'Een toracommentaar voor onze tijd'* van H. J. Fields tot de kanttekeningen op de Statenvertaling. Wat een verscheidenheid aan uitleg kom je dan tegen! De uitleggers vullen elkaar soms aan. Maar ze spreken elkaar ook nogal eens tegen. Zeker ook bij de uitleg van het gedeelte van deze Bijbelstudie. Het is boeiend om te lezen wat al die uitleggers te zeggen hebben. Maar het is ook verwarrend. U doet dezelfde ervaring misschien wel eens op bij preken. Wat kan een Bijbelgedeelte verschillend beprekt worden! Dan kan de vraag opkomen: welke uitleg zal de beste zijn?

Hoe kunnen we nu met die verschillende verklaringen omgaan? Daarover moet u zo dadelijk met elkaar maar eens van gedachten wisselen. Persoonlijk probeer ik me te richten op het gemeenschappelijke van de verklaringen. Daarnaast zet ik verschillende wijzen van uitleg, die me niet onwaarschijnlijk lijken, soms naast elkaar. Als wij geen duidelijkheid over een Bijbelgedeelte hebben, moeten we voorzichtig zijn met stellige uitspraken daarover en ons hoeden voor wilde speculaties of eigenzinnige verklaringen. Laten we met voorzichtigheid en soberheid te werk gaan. Maar we moeten nooit een Bijbelgedeelte direct aan de kant schuiven! Immers: wat in Gods Woord staat, staat er niet voor niets. Het mag ons altijd weer nieuwsgierig maken. Dat hebben we geleerd van onze vaders. Ik denk bijvoorbeeld aan reformatoren als Luther en Calvijn. Zij leerden ons héél de Heilige Schrift serieus te nemen. In de erken-

ning, dat niet elk woord van de Bijbel even belangrijk en duidelijk is. Er is onderscheid. Daar mogen we nuchter mee omgaan. Maar de vraag mag altijd gesteld worden wat de Heere ons in Zijn Woord te zeggen heeft. Dat is ook de vraag bij Numeri 6:1-21.

Belofte van toewijding

Het gaat in dit Bijbelgedeelte over de nazireeër. Niet over een 'Nazarener'! Een Nazarener is iemand die uit Nazareth komt. 'Jezus de Nazarener.' Maar een nazireeër is een man of een vrouw, die vrijwillig voor een bepaalde periode een belofte van bijzondere toewijding aan de Heere doet (vers 1-2). Waarom iemand zo'n bijzondere belofte doet? Daar wordt niets over gezegd. Maar om de één of andere reden heeft iemand het verlangen om voor een bepaalde periode zijn leven meer dan anders aan de Heere te wijden.

Het is een mooi verlangen! Het getuigt van betrokkenheid op de Heere en Zijn dienst. En de Heere wijst zo'n belofte niet af. Wij zouden er misschien kritisch over zijn. Wij hebben er wellicht niet veel mee op, als iemand vandaag de dag gaat vasten of anderszins een periode in onthouding leeft. We vinden het al gauw een overdreven gedoe. Naar ons idee kan dit naar activisme en werkheiligheid rieken. Maar hier in Numeri 6 wordt er geen kwaad woord van gezegd. Zouden wij misschien een voorbeeld mogen nemen aan de nazireeër?

Eisen van toewijding

Maar je zult er wel wat voor over moeten hebben. Dat wordt duidelijk gemaakt in de verzen 3-8. Alcohol is in zo'n periode taboe. En je haar mag niet geknipt of bijgewerkt worden. En met een dode mag je niet in aanraking komen. De verklaringen van die eisen lopen

uiteen. Duidelijk is in ieder geval, dat de Heere bij zo'n belofte daadwerkelijke toewijding vraagt. Hij verwacht een leefwijze van onthouding en matigheid. Van discipline en reinheid. Je hebt je dan van het 'gewone' leven echt wat af te zonderen.

Sommigen vinden deze eisen extreem en negatief. Zij zeggen: 'Je mag toch genieten van het aardse?! Dat is toch tot eer van God, de Schepper en Gever van alle goed?' Dat wordt hier ook niet ontkend. Het gaat hier namelijk niet om voorschriften voor alle mensen. En het gaat hier ook niet om de vernietiging van al onze aardse verlangens en het afwijzen van heel het aardse leven. En er is zéker geen sprake van zichzelf lijden aandoen. Of zichzelf pijn doen. In de Middeleeuwen waren er monniken die zichzelf geselden. Maar dat was niet van de Heere. Hij vraagt van geen mens zelfkastijding. Hij vraagt ook niet dat wij onszelf verre zouden houden van het goede van het leven. Hij vaardigt geen algemeen geldend alcoholverbod uit. Integendeel, Hij laat ons met een Psalm zingen over de vreugde van de wijn (Ps. 104). En Zijn Zoon heeft voor de mensen zelfs water in wijn veranderd. Maar een *nazireeër* heeft zich ervan te onthouden. Is dat ter bescherming tegen de menselijke zwakheid om zichzelf te buiten te gaan? Of is dat om duidelijk te maken dat de dienst van de Heere echt anders is dan de dienst van de afgoden, waarin mensen in dronkenschap en in een roes gebracht worden en de grootste dwaasheden begaan?

Dat er geen scheermes op het hoofd mag komen, heeft mogelijk als achtergrond dat groeiend haar een teken van levenskracht is. Of dat het scheren van het haar in sommige kringen een religieuze lading had. Of dat

loshangend haar een teken van toewijding aan God is. Ziedaar iets van de verscheidenheid aan verklaringen!

Over het niet in aanraking komen met een dode (hoe scherp dat ligt, blijkt wel uit vers 6-12) hebben we het eerder gehad (n.a.v. Num. 5:1-8, Hervormde Vaan september 2014).

Eén ding is duidelijk: wie het leven aan de Heere wil wijden, moet daar wat voor over willen hebben. Het zal je leefwijze raken. Als het je om de Heere te doen is, zal dat te merken zijn.

Beëindiging van toewijding

In vers 13-20 wordt beschreven hoe een nazireeër de periode van bijzondere toewijding heeft af te sluiten. In de dienst van de Heere gaat het er immers ordelijk en zuiver aan toe. Dan moeten er verschillende offers gebracht worden. Van blijvende toewijding (brandoffer), voor verzoening van (onbewuste) zonden (zondoffer), uit dankbaarheid (dankoffer). Ze zijn allemaal de moeite van het overdenken waard. Denk bijvoorbeeld eens na over dat zondoffer. Ook na een periode van bijzondere toewijding moet er voor de zonden geofferd worden. Dat houdt een mens klein. Zelfs in zo'n bijzondere periode van toewijding blijft een mens een zondaar en aangewezen op de genade van God.

Gespreksvragen

1. Hoe ga je op een goede manier om met verschillen in uitleg van een Bijbelgedeelte? Hoe gaat u er mee om, als u twee heel verschillende prediken over hetzelfde Bijbelgedeelte hoort?
2. De reformatoren benadrukten het belang

van het serieus nemen van héél de Schrift. Hoe is dat bij ons? Komt héél de Schrift aan de orde of doen we aan selectief Bijbellezen (bijvoorbeeld alleen de psalmen en de evangeliën)? Wat is het gevaar van selectief Bijbellezen?

3. Lees artikel 25 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis. Op welke manier geeft dit artikel ons raad voor het omgaan met een Bijbelgedeelte als Numeri 6:1-21?
4. In aansluiting op de vorige vraag: in de eerste kanttekening bij de Statenvertaling

wordt bij dit Bijbelgedeelte opgemerkt: *“de nazireeërs waren een beeld dat in Christus niet letterlijk, maar geestelijk vervuld is.”*

Hoe legt u dat uit?

5. Hoe staat het met uw toewijding aan de Heere? Wat hebt u voor de toewijding aan Hem over? Mag het u wat kosten? Waarom wel/niet?
6. De nazireeër heeft zich te onthouden van alles van de wijnstok. Op welke manier zou je dat kunnen verbinden met Hand. 2:15, Ef. 5:18 en 1 Tim. 3:2-3?

Een schat in een aarden kruik

2 Korinthe 4 : 1–15

Vers 1-6

Met “Daarom” begint Paulus. Een conclusie van het voorafgaande. Is de nieuwe bedeling heerlijk, dan ook het daarbij horende ambt. In vers 1-6 komen enkele gedachten uit 2 Kor. 3 terug.

Paulus heeft de roeping het Evangelie te verkondigen. De rijke Christus voor de verloren zondaar. Als er één is die de rijkdom van het Evangelie heeft ervaren, is hij het zelf wel. Hem is barmhartigheid geschied. Als het aan hem had gelegen, dan was hij met al zijn

vroomheid en rechtzinnigheid als een vijand van Christus omgekomen.

Dat hij voor dit werk werd ingeschakeld!

Na zijn bekering op weg naar Damascus, toen zijn blinddoek werd weggenomen, vgl.

1 Kor. 7:25 en 15:9vv, Gal. 1:13, 1 Tim. 1:15.

Daarna heeft hij moed gekregen overal het Evangelie te prediken. Wat zijn die “schandelijke verborgen praktijken?” Mogelijk zonden in het algemeen die Paulus in zijn vroegere leven bedreef en waarvan hij nu een afkeer heeft. Hij is nu integer. Vertragen doet hij niet, ondanks veel tegenwerking. Paulus werd

beschuldigd van vervalsing van het Woord van God, waarschijnlijk door Judaïsten. Hij verbloemt het Evangelie niet. Hij past het ook niet aan bij de menselijke behoeften en begeerten. Hij doet het niet zoals andere predikers die probeerden mensen te behagen. Daarmee kun je wel de gevierde man worden. Onder de schijn van een mooie preek worden mensen bedrogen voor de eeuwigheid. Dat is nu een vervalsing van het Woord van God! Met het Woord van God bedoelt Paulus hier het gepredikte Evangelie van Christus, niet het OT. Vgl. 1 Thess. 2:13, Hebr. 13:7, Openb. 1:9. In vers 3 schrijft Paulus “ons Evangelie”. Ons of mijn ook in Rom. 2:16, 2 Thess. 2:14 en 2 Tim. 2:8. Paulus zegt dat hij de waarheid heeft geopenbaard. Openlijk, met open vizier. Zoals in Efeze, Hand. 20:26-27 en zoals Mozes deed, Deut. 30:19.

Met die openbaring van de waarheid, wat Paulus spreekt is waar in de ogen van God, in de tegenwoordigheid van God, heeft hij zich aangenaam gemaakt bij de gewetens van de mensen. De advocaat van het geweten zal voor Paulus getuigen. Hij maakt van zijn bediening een gewetenszaak. Het Woord van God is en doet een appèl op het geweten. Het is een innerlijk meeweten met God.

Dit lijkt in tegenspraak met wat hij anderen verwijt. Die willen zich ook aangenaam maken bij de mensen. Zij doen het echter door vervalsing van de waarheid. God is zijn Getuige dat het bij hem anders is. Hoger beroep is niet mogelijk. Soms blijft het Evangelie bedekt. Zoals bij de Israëlieten een deksel lag en ligt op de lezing van de boeken van Mozes, zo ligt voor sommigen in de nieuwe bedeling een deksel op de Evangelieprediking. Dan draagt het geen vrucht. Dat ligt niet aan de boodschap of de prediker, maar aan de hoorders. Zie Matth. 13. Het Woord van

God doet altijd wat. Zie Jes. 55:11. Het is net als met de zon. Klei wordt er hard door, maar sneeuw smelt. Degenen die verloren gaan zijn verblind door de god van deze eeuw. Daardoor kunnen ze de dingen van eeuwigheids-waarde niet onderscheiden. De god van deze eeuw is de duivel of satan. Dit werd door veel kerkvaders ontkend. Niet terecht. Lees Joh. 12:31, 14:30 en 16:11. Satan belemmert het zicht op Christus. Hij maakt het ook kinderen van God lastig. Daarom leerde Jezus ook te bidden: “Verlos ons van de boze”.

Christus wordt hier “het beeld van God” genoemd. Sprekend Zijn Vader. Zijn spiegelbeeld. Wie Jezus ziet, ziet de Vader. Joh. 1:18 en 14:7-9. Wij zijn dat beeld door de zondeval kwijtgeraakt. Wij moeten weer leren op Hem te zien en te vragen: “O Zoon, maak ons aan Uw beeld gelijk”. Wij prediken, Paulus en zijn helpers zoals Timotheüs. Niet onszelf. Jezelf prediken is jezelf naar voren schuiven, eer voor jezelf zoeken. Paulus heeft zich altijd naar de achtergrond gedrongen. Hij is een slaaf van Christus. Die Hij predikt. Dat Hij de Kurios is, de Heere. Vgl. 1 Kor. 1:23 en 2:2. Dat beleed ook de Messiasbelijdende Jood Thomas in Joh 20:28.

Paulus wil zich niet boven de gemeente verheffen, maar ook hun dienstknecht zijn. Opvallend, dit is de enige keer dat hij zich dienaar van christenen noemt. Blijkbaar is Paulus uit liefde voor de gemeente er alles aan gelegen om duidelijk te stellen, dat hij op geen enkele manier zichzelf in het middelpunt stelt. Om Jezus' wil. Niet omwille van de Korinthiërs. Dit is de gepaste houding van elke dienaar.

Zij moeten, als lichtdragers, licht brengen waar het donker is. Wie met het licht van God is beschenen, is verplicht het te verspreiden. De god van deze eeuw, van dit tijdperk,

verblindt de ongelovigen, maar de eeuwige God heeft het hart van Paulus verlicht. Hij denkt aan een specifiek moment in het verleden: zijn roeping en bekering. Wel is in Hand. 9:1-9 sprake van een uitwendig en zichtbaar licht, waardoor hij de heerlijkheid van Christus zag en in 2 Kor. 4:6 aan een inwendig en onzichtbaar licht. De Korintheers zullen dit vers hebben opgevat als een verwijzing naar de openbaring van Christus aan Paulus op weg als vervolger naar Damascus. Toen werd hij een volgeling en vervolgens een vervolgte. Vgl. 1 Kor. 9:1 en 15:8.

In vers 6 herinnert Paulus ook aan Gen. 1. Vanuit het scheppingsverhaal trekt hij de lijn door naar de herschepping. Naar het Licht van de wereld dat reddend verschenen is, Joh. 8:12 en 1 Joh. 1:5.

“Als een lantaarnopsteker is Paulus in de donkere straatjes en stegen van Korinthe rondgegaan om het donker op te klaren” (Den Boer).

2 Korinthe 4:7-15

Het gaat vervolgens over de lijdensweg van Paulus als verkondiger van het Evangelie. “Het is duidelijk dat 2 Kor. 4:7 een kernvers in deze brief is” (Van Spanje) Hij kwam in kruisgestalte bij de mensen. Hij komt wel met een schat, het Evangelie, maar die is vervat in een aarden kruik. Al mag hij voor de Heere een uitverkoren vat zijn ter ere, door de wereld en de joodse godsdienst wordt hij beschouwd als een vuilnisvat. De gelovige is schatrijk, maar het omhulsel, de verpakking, stelt niet veel voor. Het is breekbaar, tijdelijk, vervangbaar. In de oudheid werden kostbare munten bewaard in aarden kruiken. Die waren in de winkels in Korinthe te koop. Zie voor dit beeld Klaagl. 4:2. In de ogen van sommigen in Korinthe had de gestalte en het optreden

van de apostel niets aantrekkelijks. Het was geen aanbeveling voor het Evangelie. Deze kruisgezant lijkt sprekend op zijn Meester, Jes 53:2. Hoe nodig dat dienaren van Christus laag over zichzelf denken en spreken. Er staat: “wij”. Laten wij dus net als Paulus onze minderwaardigheid gerust toegeven. Niet onze kracht, maar die van God moet zichtbaar zijn. (zie 2 Kor. 12:9)

Gods kracht komt in menselijke zwakheid. Uitnemende kracht, allesovertreffend, de gewone maat overtreffend. Paulus gebruikt dit woord vaak: 2 Kor. 3:10, 9:14, 12:7; Efe 1:19 en 2:7. Onze kracht is die van God. Daarmee kun je het lijden het hoofd bieden. Zo kun je alleen God de eer geven. Vgl. Jes. 63:8-9, Rom 8:35-37.

Paulus bevindt zich steeds in de toestand die hij beschrijft in vers 8-10. Hij noemt 4 tegenstellingen. Soms werd hij verdrukt. Door Jezus voorzeggd, Joh. 16:33. De Heere was zijn Helper. Hij gaf levensmoed en geloofskracht. Soms was hij in twijfel. Niet over God en Zijn beloften, wel aan de leiding van God in zijn leven. Niet mismoedig. Hij vertrouwt op de Heere geheel en al. Vervolgd om Christus' wil, gestenigd, Hand. 14:19, neergeworpen. God liet hem niet los. Vgl. Heb. 13:5b. Heel zijn levensgeschiedenis na Hand. 9 was lijdensgeschiedenis. Toch hield hij altijd uitzicht. Het water stond hem vaak aan de lippen, maar er niet overheen. Hij krabbelde telkens weer overeind. De aarden kruik brak niet.

Het leven van een dienaar van het Evangelie is als van een stervende graankorrel, constant in staat van ontbinding, met Christus afgestorven, begrepen in Zijn kruisdood. Christus wordt nog steeds in Paulus gekruisigd. Vgl. Rom. 8:17vv, 1 Kor. 15:31, 2 Kor. 1:5 en 13:4,

Fil. 3:10. Het gaat hier om de harde realiteit van het leven als een volgelinge van Christus, een doodsstrijd waarbij een mens wonden oploopt en die levenslang duurt. De vijanden kunnen de Heere Jezus niets meer doen, Hij is Boven, Zijn geliefden wel. “Zijn Kerk is Zijn ambassade op aarde” (M. van Kooten). Juist zo komt het Paasleven van Jezus openbaar, tweemaal in vers 10 en 11. Met het “leven van Jezus” ziet Paulus niet op het aardse leven van Jezus, maar op Zijn opstandingsleven. Openbaar in de verdrukte volgelingen. Jezus bedient hen voortdurend met Zijn Paasoverwinning. De graankorrel komt tot nieuw leven. God heeft Jezus overgeleverd in de dood en precies zo is het met de doding van Jezus in het leven van Paulus en ook ondervindt hij de overstromende kracht van het leven van Jezus. Het leven van dienaren van Christus vertoont de kenmerken van Jezus’ dood en opstanding. Daar zijn de Korintheërs bij Paulus goed mee. In de weg van een altijd stervende Paulus hebben zij het leven ontvangen. Lijden om het getuigenis van Christus met een positieve uitwerking. Zij hebben er baat bij, Rom. 6:11. Paulus heeft vaak de dood voor ogen, maar in de gemeente wordt geestelijk leven geboren. Het leven van de christenen in Korinthe wordt in verbinding gebracht met de Geest van het geloof. De Heilige Geest heeft hen van dood levend gemaakt, net als Paulus en de gelovigen in het OT.

Nu komt Psalm 116 bij Paulus boven. Hij citeert er uit. De dichter heeft geloofd, God heeft hem gered en nu mag hij daarvan spreken. Dit is ook zijn bevinding, zijn geloofservaring. Vgl. Rom. 10:9vv. Geloof door de Geest gewerkt moet getuigen. In de dienst van het Evangelie is zwijgen veel minder dan zilver en spreken is goud.

In Pasen ligt de vaste grond voor de hoop op de zalige opstanding van Paulus en alle gelovigen. De opwekking van Jezus is hun garantie, vgl. 1 Kor. 15:20-23. God zal hen allen als een heilsleger dat voor Hem beschikbaar is voor Zich stellen. Vgl. 2 Kor. 11:2 en Efe. 5:27. De kerk van Christus is voor Paulus geen failliete zaak. Met hem kunnen we zeggen: het gaat de goede kant op, het beste komt nog. Het is alles door overvloedige genade. Dat is tot bemoediging en dankzegging. Niet tot eer van Paulus, maar tot verheerlijking van God!

Gespreksvragen

1. Hoe kunnen mensen behaagd worden in de prediking? Wat te denken van mooie preken en van vervalste preken?
2. “Hoe moe kan een dienaar van Christus zijn. Hij zou soms wel weg willen lopen van zijn post” (Den Boer)
Hoe zou dat kunnen komen? Hoe kan de gemeente, de kerkenraad, de predikant zelf een burn-out van hun dienaar proberen te voorkomen? Wat is nodig om de moed er in te houden?
3. Kunnen we altijd op het geweten van een mens af gaan?
4. Wat is de oorzaak dat we vaak maar weinig vrucht op de prediking zien? Doen we het wel goed?
5. “We moeten er eens mee ophouden om altijd maar te praten over kerkverlating en secularisatie, alsof Christus Zijn Kerk niet meer in stand houdt, ook wanneer ze haast tot niet gekomen is” (Den Boer). Praat hierover met elkaar eens door.
6. “Het leven van evangeliedienaren vertoont de kenmerken van dood en opstanding” (Van Spanje) Wat zou dat betekenen?

Ds. W. Westland

van de voorzitter

Terugblik Bondsdag

Het is maandagmorgen, wanneer ik deze regels schrijf. Dan ligt de Bondsdag nog vers in het geheugen: Wat was het goed om met zovelen in Putten te zijn. Het verrast me altijd weer, dat sommigen een lange reis er voor over hebben om de Bondsdag mee te maken. Zo sprak ik zelfs een man uit Arnhem. Wat mij ook blij maakte: verschillende maakten deze dag voor het eerst mee, en gaven een positieve reactie. Anderen vertelden over nieuwe leden op hun vereniging. Maar het belangrijkste was het mooie thema van deze dag: "Discipelschap".

Beide sprekers hebben dit thema uitgediept, aan ons hart gebracht, en in de praktijk van alle dag neer gezet. Discipel zijn betekent een gekruisigd leven. Achter de grote Kruisdrager

Jezus Christus aan. Maar dat is geen somber en akelig leven. Bij de Doop werd al gebeden, dat wij ons kruis vrolijk mogen dragen. En dat geeft de Heere ook!

Nogmaals danken we ds. Molenaar en dr. Kunz voor hun inzet, en ook voor de beantwoording van de vragen. Ook dank aan de regelingscommissie, die zorg droeg voor een goed verloop van deze dag. De collecte bracht op: € 3.448,82. Een mooi bedrag, waarvoor u dank gezegd wordt.

Wie als nog het referatenboekje wil hebben, kan dat bestellen bij het Bondsbureau in Nijkerk. De prijs is € 2,50.

Groet

Een hartelijke groet aan u allen, mede namens de andere bestuursleden.

12

Ds. P. Molenaar

in the picture

Waarom worden we protestant genoemd?

De kerk het hart van de wereldgeschiedenis!

Wanneer de Vaan verschijnt, zijn er inmiddels veel Hervormingsavonden in den lande gehouden. Het is leerzaam om verschillende onderwerpen aan de orde te stellen, die het wezen van de kerk raken. In de Reformatie mogen we toch Gods vinger in kerk- en in wereldgeschiedenis opmerken. De kerk is ook het hart van de wereldgeschiedenis.

Daarom mogen we veel aandacht besteden aan het wezen van de kerk. Heel goed is het, dat we Hervormingsavonden zoveel mogelijk interkerkelijk beleggen en niet gescheiden. We dienen te beseffen, dat we schuldig staan tegenover de Heere in de scheuren, die er in de kerk in ons vaderland geslagen zijn. We hoeven ons niet te beroemen op onze kerk als "Des HEEREN tempel, des HEEREN tem-

pel is deze". Met het oog op onze kinderen en kleinkinderen moeten we maar voorzichtig en tegelijk liefdevol spreken over de kerk, waartoe we behoren, zonder evenwel haar zonden te verzwijgen. De Heere heeft ons immers in die kerk geplaatst, waar we de Heilige Doop ontvingen. We kunnen daarom maar niet van kerkverband veranderen, zoals we van jas veranderen. Dat is wel eens een geestelijke ziekte in deze tijd. Vaak zie je dan helaas mensen wegglijden letterlijk in het niets, als ze overgaan naar allerlei ongeorganiseerde evangelische groepen, zonder enig institutioneel verband. We hebben in de kerk de vier r's nodig: respect, regelmaat, reinheid en rust, met het oog op de eredienst, het pastoraat, de catechese en in alle commissies van bijstand voor en met elkaar. Daarbij moeten we in het huidig tijdsgewricht binnen de PKN maar alle nadruk leggen op de plaatselijke gemeente, met het oog ook op hen, die de weg zijn kwijt geraakt, die als schapen rondlopen, die geen herder hebben. Bij alles wat naar ons toekomt in de gemeente geldt: 'Onderzoekt alle dingen en behoudt het goede'. Laten we ons vooral niet laten leiden door eigenwillige en verwenste modegrillen in het kerkelijk leven, maar laten we liever de vaste lijn van het Woord houden, ook binnen het kerkelijk jaar, zoals dat vanuit de geschiedenis tot ons komt.

Drievoudig snoer

Tijdens de viering in Nijkerk op 14 september van de Protestantse Kerk in Nederland sprak dr. Plaisier over het drievoudig snoer, n.a.v. Prediker 4:12, dat hij betrok op de vereniging van de drie kerken, de Evangelisch Lutherse Kerk, de Gereformeerde Kerken en Nederlandse Hervormde Kerk. Hij noemde ook terloops het drievoudig snoer, zoals dat in onze vaderlandse geschiedenis een plaats

had gekregen: 'God, Nederland en Oranje'. 'Maar, zo zei dr. Plaisier, 'dat behoort wel tot het verleden'. Dr. Plaisier heeft dit wellicht uitgesproken, gelet op verbreking van de zilveren koorde, de scheiding van kerk en staat al jaren geleden. Nu zijn er wel reacties gekomen op deze uitspraak. Tegelijk is er blijkbaar een hernieuwde bezinning gekomen. Hoe seculier ons volk is geworden, toch zijn er historische wortels van die drieslag in de geschiedenis van ons land en van de kerk, waarin we geboren zijn aan te wijzen. Er zijn dit jaar Hervormingsbijeenkomsten gehouden, waarop de plaats van het Oranjehuis in de geschiedenis van ons vaderland sterk aan de orde is gesteld. Ook worden er kerkhistorische reizen georganiseerd, om die drieslag vanuit de geschiedenis te laten zien. Dat is vorig jaar al gebeurd bij de herdenking van het ontstaan van de Heidelbergse Catechismus, toen ook in Paleis 't Loo daaraan een expositie was gewijd. Er is naar aanleiding daarvan een mooi boek verschenen, dat de titel draagt 'God, Heidelberg en Oranje'. Die drieslag God, Nederland en Oranje kan chauvinistisch lijken om romantische sentimenten op te wekken met het oog op onze geschiedenis, maar dat is het toch niet. Er ligt in die drieslag iets van een diep verankerd geloof, dat de Heere ons de belijdenis in de kerk heeft gegeven en ook het Oranjehuis heeft gegeven als een groot geschenk uit Gods hand. Daarom blijven we bidden voor de kerk in alle verbanden, voor ons Oranjehuis en ook voor ons land en volk, omdat in die elementen beleefd wordt wat God gedaan heeft in de vaderlandse geschiedenis, opdat we zo op God "onze hoop zouden stellen, in 't oog Zijn daân, in 't hart Zijn wetten houden" (Psalm 78:4 berijmd). Je hoort in die drieslag iets van de geestelijke wortels van ons vaderland: Gods werk in de refor-

matie. Zoals je een schelp aan het oor houdt en de zee hoort ruisen in die schelp, zo is het ook met die drieslag uit onze geschiedenis. Het is goed om die schelp weer aan ons oor te houden om te horen het ruisen van de drieslag God, Nederland en Oranje! Deze drieslag, zij het door een wellicht marginale minderheid onder ons volk, wordt vooral beleefd in het gebed voor kerk en samenleving.

Wat is Protestants?

De vraag is gewettigd ons af te vragen wat protestants is. Het valt ons op, dat na de vorming van de Protestantse Kerk in Nederland heel weinig het woord Protestants wordt gebezigd. Dit zal ook samenhangen met de wijze waarop de naamgeving met veel gesteggel in de kerkelijke vergaderingen tot stand is gekomen. Ondanks het pleidooi om voortaan de naam protestants te noemen, is dat na 2004 niet veel gebeurd, zeker niet in de gemeenten die gewoon Hervormd willen blijven. We behouden maar liever de naam van de plaatselijk gemeente die meestal nog hervormd is. We merken niet zoveel liefde in het noemen van de naam 'Protestants' na 2004. We gebruiken meestal de naam PKN, zoals de herstelde gemeenten HHK, bij wie ook nogal veel discussie was over de naam 'hersteld'. In de oorspronkelijke betekenis van de naam 'Protestant' klinkt echter wel een sterke liefde en een duidelijke geschiedenis door, daar elke rechtgeaarde protestant altijd wil terugkeren naar de bron, de moederkerk, gegrond op apostelen en profeten.

Dr. H. Klink uit Hoornaar heeft pas geleden uitnemende artikelen over de volkskerk en over de plaats van ons Oranjehuis geschreven in *Ecclesia*, het orgaan van de Vrienden van Kohlbrugge. In het nummer van 4 oktober jl.,

naar aanleiding van de PKN-viering, toont hij aan dat Protestant eigenlijk een politiek begrip is. Zo is het woord Protestant ook ontstaan. Verschillende Duitse vorsten, behorend tot de lagere overheden, konden op grond van het keizerlijk recht de keizer ten behoeve van hun onderdanen tot de orde roepen. Zo is het woord Protestant, afgeleid van *Protestatio* voor het eerst uitgesproken. Zo hebben de Duitse vorsten in 1529 het opgenomen voor hun onderdanen, die op grond van Luthers boodschap volgens de Bijbel wilden leven. Met beroep op de historie wezen zij de keizer op rechtsbepalingen, waaruit bleek dat de keizer de bevoegdheid niet had om hun onderdanen te vervolgen om de prediking van het Evangelie, zoals Luther dat ontdekt had. Hetzelfde deed Willem van Oranje, de Vader des vaderlands, aan het begin van onze geschiedenis in de zestiger jaren van de 16e eeuw. Zo bewees hij echt een Protestant te zijn, 'die de koning van Hispanje altijd geëerd had'. Zo ligt er een gouden draad in onze vaderlandse geschiedenis, diep verweven met de Reformatie en ook met ons Oranjehuis. Er zijn veel vorsten te noemen uit het Oranjehuis, die de Heere heeft willen gebruiken voor de kerk. We denken ook aan Maurits in de tijd van de Dordtse synode. We vergeten vooral niet 'de kampioen van het Protestantisme', die stadhouder van Holland en koning van Engeland was, Stadhouder-Koning Willem III. We horen als in een schelp daarachter het ruisen van de gebeden van de stammoeder Juliana van Stolberg, moeder van Willem van Oranje. Uit dit verzet, deze *Protestatio* van Willem van Oranje kwam de volkskerk, de Hervormde Kerk voort. Daarom heeft het Oranjehuis een andere plaats dan andere vorstenhuizen. Het is ons als een genadegift gegeven in de historie!

Dr. Klink wijst op de geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog, waarin de bekende theoloog Karl Barth, toen op vragen van Hebe Kohlbrugge, - een achterkleindochter van de bekende dr. H.F. Kohlbrugge, die pas 100 jaar is geworden en veel gedaan heeft voor de kerk in het verzet in Nazi Duitsland en ook in de communistische landen-, in een belangrijke brief uit 1942, of er nog publieke voorbeden gedaan moesten worden, antwoordt: "Het gebed voor de koningin was hopelijk in de tijd toen het gewenst werd, geen romantische 'Spielerei' en ook geen aangelegenheid van sentimenteel patriottisme, maar uw ernstige toewijding aan de door God ingestelde juiste staat, waarvan bij u het huis van Oranje de exponent is'. Barth gaf in de brieven in die tijd zaken door, die helaas in de latere tijd in zijn theologie op de achtergrond zijn geraakt.

Waarom nu Protestant?

Dr. Klink eindigt zijn artikel met een belangwekkende passage met het oog op de huidige situatie: "Het is dan ook begrijpelijk, dat dr. Aalders, toen de PKN tot stand kwam en de volkskerk verdween de opmerking maakte: 'Men heeft de naam protestants toegeëigend,

maar men handelt uitgerekend niet overeenkomstig hetgeen het woord protestants wil zeggen'. Maar wie doorzag deze verbanden De vraag is wie ze vandaag doorziet".

Verder zegt hij: "De vraag, die rest is, hoe er vandaag invulling gegeven kan worden aan het protestant-zijn. Kan de PKN het nog? Of moet het ergens anders vandaan komen? Deze vragen zijn lastig te beantwoorden. Zolang de kerk geen werkelijk kompas biedt, is de bestudering van de Schrift misschien wel de enige weg om deze tijd te overbruggen tot het moment waarop de kracht van de Schrift opnieuw relevant blijkt te zijn voor het volk en de staat. De Schrift moet dan wel bestudeerd worden met het oog op de vragen, die zich in onze tijd aan ons opdringen en met de midelen die ons nu daarvoor ten dienste staan". En hij besluit dit belangwekkend artikel met: "Zo ging het in de Reformatie, toen de Schrift herontdekt werd in haar actualiteit. Zo kan het ook nu gaan". Die doordenking aan de hand van de Schrift hebben we nodig in de kerk. We moeten als Protestanten terug naar de bronnen: sola Scriptura en tota Scriptura: alleen de Schrift en heel de Schrift! Dat zij ons aller gebed.

15

uit de kerkgeschiedenis

Ds. J. van Dijk

Wulfert Floor "de eenvoudige boerenpraat"

Oefenaar

Wulfert Floor (1818-1876) was landbouwer. Daarnaast ging hij voor in samenkomsten, die gehouden werden in een huis of op de

deel van een boerderij. Een oefenaar, zo werd hij genoemd. Zijn oefeningen zijn in druk uitgegeven. Hij noemt ze in zijn voorwoord op de 7e bundel: "hier hebt u dan weer de

eenvoudige boerenpraat". Wie ze leest, ontdekt dat Wulfert Floor op pastorale wijze omgaat met hen, die naar zijn boodschap luisteren. Goed om eens na te gaan, hoe Wulfert Floor ingaat op Gods verkiezing en de roeping tot het heil in Christus.

Verkiezing en roeping

Wat is de verhouding tussen die twee? In een oefening voert Wulfert Floor in: "indien de bekering alleen het voorrecht is van de uitverkorenen, waarom wekt u dan deze hele vergadering op om de toevlucht tot de Heere te nemen, terwijl het toch voor de meesten vruchteloos is?". Hierop geeft Floor als antwoord: "zeg mij, wie er in het midden van deze vergadering is, van wie u met volle zekerheid kunt zeggen, dat hij of zij niet uitverkoren is; wijs mij de persoon aan, van wie u weet, dat hij verworpen is, dan zal ik hem nooit meer op Christus wijzen, nooit meer voor hem bidden; maar zolang u dit niet kunt zeggen, wens ik mijn ogen voor Gods verborgenen raad dicht te houden". Nu lijkt het net of Wulfert Floor alle mensen oproept tot bekering, in de hoop, dat er uitverkorenen onder zijn luisteraars zitten. Zo van: niet geschoten, zeker mis. Zo mogen we dit niet uitleggen. Want hij verbindt ook een belofte aan die oproep. Hij zegt: "wij moeten nooit zeggen: hoe kan ik het Evangelie met Gods besluiten (van verkiezing en verwerping) in overeenstemming krijgen; maar wij moeten zeggen: ik ben een verloren zondaar en zulken kan en wil Jezus redden; leg u als zodanige (als zo'n zondaar) voor God neer en roep om redding en vergeving". Daarop eindigt hij deze opwekking met de belofte van Jezus: "een ieder, die zoekt, zal vinden en die bidt, zal ontvangen en die klopt, die zal open gedaan worden".

Niemand buitengesloten

Wordt er iemand buiten gesloten van de roeping door God? In een oefening over Hebréeën 4 vers 16, waarin de Hebréeën opgewekt worden om met vrijmoedigheid toe

te gaan tot de troon van Gods genade, maakt Wulfert Floor de volgende toepassing: "hier hoef ik over geen verkiezing of verwerping te tobben of het mij met de besluiten van God moeilijk te maken, want die worden hier niet genoemd of tussenbeide gesteld, bijvoorbeeld: 'komt met vrijmoedigheid als gij uitverkoren zijt en komt anders niet'; ik moet wel een verkiezing geloven en belijden, maar in de nodigheden van het Evangelie moet ik handelen alsof er geen verkiezing was; ik moet tot Jezus komen, mij aan Hem opdragen en overgeven en alles tot vergeving, genezing, bekering, heiligmaking, bewaring en zaligheid van Hem verwachten en dan zal mijn verkiezing mij later uit de vruchten duidelijk worden en ik zal mij onder de uitverkorenen kunnen tellen, als ik de vruchten van geloof en bekering draag en Jezus als mijn enige Koning gekozen heb en Hem oprecht, ofschoon niet volmaakt, gehoorzaam ben".

Dat betekent, volgens Wulfert Floor, dat er twee dingen in de Bijbel staan: God ontfermt Zich over wie Hij wil én een zondaar gaat om eigen schuld verloren.

Hij zegt: "Gods eeuwig raadsbesluit en het vrijgunstig aanbod van genade zijn twee zaken, die wij mensen niet verklaren kunnen".

Wat dan? "Zalig, zegt hij, zalig hij, die zijn eigen wijsheid mag verloochenen en als een arm en blind zondaar onder God ootmoedig en eerbiedig leert buigen".

Geen struikelblok

Wulfert Floor zegt: “sommige mensen zeggen, God zal in mij het werk moeten beginnen en mij moeten genezen en daarom helpt het mij niets of ik mijzelf pijnig; daarom zal ik maar wachten tot dat de Heere Zich over mij ontfermt en het is onnodig om mij tot mijn plicht te vermanen”. Hij geeft dan als antwoord: “o mens, spreek toch zo niet; schuil niet achter uw onmacht, maar val daarmee liever voor de Heere neer en houdt u biddend in de weg van de middelen; ik zeg niet, dat gij uzelf genezen kunt, maar dit zeg ik, dat ik u zeer wil aanraden om tot het badwater (zie Johannes 5, JvD) te komen, waar al duizenden van zulke personen als u bent in genezen zijn geworden”. Hij verwijst de mensen naar de middelen, die zij gebruiken mogen: de prediking, het bidden en het Bijbellezen. “Een ander zal zeggen, ik ben misschien niet uitverkoren en dan zal toch alles (de middelen, JvD) vruchteloos zijn”. Het antwoord hierop is: “dit kunt gij niet weten, o mens, al was er slechts één uitverkorene in ons hele vaderland, dan moest gij nog strijden om in te gaan en zeggen: o Heere, mocht ik het eens zijn; en nu mag ik u verzekeren, dat er nog velen zijn, die toegebracht moeten worden; wie weet of gij er niet één van bent?” En hij voegt er aan toe: “daarboven mag ik u zeggen, dat gij er niet naar hoeft te vragen of gij wel uitverkoren zijt; gij moet in Gods verborgen besluit niet indringen, maar de verborgen dingen voor de Heere laten en zoeken dan maar met uw zonden naar Jezus te lopen en met al uw schuld bij Hem te schuilen en zich geheel en al aan Hem over te geven en toe te vertrouwen, voor tijd en eeuwigheid”.

De belovende God

Wulfert Floor schrijft: “maar gij zegt mo-

gelijk: wat kan ik er aan doen als Jezus de Zon der gerechtigheid over mij niet opgaat, dan blijf ik van mijzelf onvruchtbaar en 't is een werk boven en buiten de mens”. Zijn antwoord: “ja, maar moogt gij daaromtrent dan zorgeloos en onverschillig zijn? Jezus wordt genoemd de Zon der gerechtigheid en de barmhartige Hogepriester; zou Hij dan kwalijk nemen, als u bij Hem kwam om te smeken, om door Zijn bloed gewassen te worden en deel aan Zijn voorbidding te hebben? of Hij wordt een groot Profeet genoemd; en zou Hij u dan het hemels onderwijs door Zijn Woord en Geest wel weigeren, als u als een arme dwaas tot Hem kwam? is Hij zo'n harde Meester, die maaïen wil waar Hij niet gezaaid heeft? zult u in de grote dag kunnen zeggen, dat het Zijn schuld is als u verloren gaat?”. Op nog een andere wijze spreekt hij over de ruimte die er is in het bloed van Jezus Christus. “Een ander zal zeggen, ja maar, dat bloed is niet voor alle mensen vergoten, het is alleen voor de uitverkorenen, voor zovelen als er de Heere toe roepen zal”. “Dat is zo, maar het is toch voor duizenden, voor miljoenen, ja voor een schare, die niemand tellen kan; en hoe weet gij, dat het niet voor u vergoten is? Ja, ik zeg meer: indien gij als een arm en verdoemelijk zondaar naar dat bloed leert dorsten en verlangen; indien gij Jezus' bloed zowel tot wegneming van de smet als van de schuld en straf der zonde begeert; indien het u om de volle Jezus te doen is, dan hoeft de verkiezing voor u geen gemoedsbezwaar te zijn, wie u ook wezen moogt”. Als extra bemoediging zegt hij: “want God is er Zijn Woord voor kwijt geworden, dat alle oprechte zoekers vindere zullen worden”.

Lessen voor ons

1) Wulfert Floor maakt in zijn oefeningen van

Gods verkiezing geen muur, maar ziet het als de deur, die openstaat, waardoor zondaren het Koninkrijk van God binnen gaan. Hij doet dat op grond van het Woord van God. Dat levert nooit een bevredigend antwoord op voor het menselijk verstand. Dat zij zo. Het gaat immers om strikte gehoorzaamheid en onderwerping aan Gods Woord. Wie aangevochten wordt of hij wel uitverkoren is, moet niet proberen om Gods eeuwige raad binnen te dringen, dat lukt nooit. Hij moet die opening zoeken in Gods Woord en in Gods beloften. De functie van Gods belofte neemt bij Wulfert Floor een grote plaats in. God belóóft het!

2) Wulfert Floor nodigt in zijn oefeningen de mensen uit om tot Jezus te komen. Tot hen, die niet bekeerd zijn, zegt hij, dat zij zich moeten bekeren om tot Jezus te komen. Tot hen, die diep verontrust zijn over hun zonden, zegt hij, dat zij zonder voorwaarden tot Jezus mogen komen. Is dat onze vrije wil? Hij zegt: “om van de weg naar de hel afgebracht te worden, daarvoor is nodig een daad van God, want wij zijn onmachtig en onwillig”. Wat hij wel doet, is dat hij de verantwoordelijkheid van de mens tenvolle handhaaft, door hem op te roepen tot geloof en bekering, zich te begeven onder de middelen en met zijn onmacht en onwil tot de Heere te vluchten in het gebed. Hij spreekt over de plicht, die de mensen hierin hebben. Verantwoordelijkheid is iets anders dan vrije wil, dat onderscheidt moeten we doorzien en ter harte nemen.

3) Wulfert Floor geeft in zijn oefeningen advies aan verkondigers van het Evangelie: “sommige predikanten verkondigen de val van Adam en nog eens en duizend keer de val van Adam en onze val in hem en onze onmacht en onwil en vijandschap en het oordeel der

verdoemenis dat op ons rust. Maar zij verkondigen niet met Paulus: “zo zij u dan bekend, mannenbroeders, dat door dezen u vergeving van zonde verkondigd wordt; en zij roepen niet: wij bidden u van Christus’ wege alsof God door ons bade: laat u met God verzoenen”. Het komt mij voor, zegt hij, dat zulke predikers een kil en koud hart hebben en geen medelijden met de arme zondaar, die op reis is naar de grote eeuwigheid. Hij zelf, zo zegt hij, maakte met grote blijdschap gebruik van zijn voorrecht om Jezus in zijn liefde en vriendelijkheid aan zijn medezondaren aan te prijzen; en dan tevens zocht hij hen getrouwt te waarschuwen; de last van Gods dienaren is om te verkondigen: vloek en zegen, dood en leven. Die u alleen de zegen en niet de vloek verkondigt, doet zijn boodschap maar half en die alleen de vloek verkondigt en niet de zegen, doet zijn boodschap eveneens maar half.

4) Wulfert Floor roept in zijn oefeningen Gods kinderen op tot verwondering: “verwondert u dagelijks, dat God u heeft verordineerd om erfgenaam te zijn van zulk een schat; u, die nog voortdurend zo ontrouw en traag en ondankbaar bent en immers dagelijks verdiend om als een ondeugende rank van de wijnstok over de heining en buiten de wijngaard geworpen te worden; o, waar is dan de roem? die is uitgesloten; eeuwige verkiezing, eeuwige welbehagen, vrije genade... daarin moet u altijd eindigen.

*Het is een wonder in onsz' ogen
wij zien het maar doorgronden het niet.*

organisatienieuws

Verdiepings 25+ Conferentie

Ontmoeting – Bezinning – Verdieping

Binnenkort is er weer een nieuwe

Verdiepingsconferentie!

We bidden het vaak: Uw Koninkrijk kome! Maar wat betekent het precies?

Verwachten we een letterlijk Koninkrijk? Wanneer komt het? Of is het er al? Hoe ziet het eruit?

Hoe gaat het er aan toe in dat Koninkrijk?

En hoe verhoudt dit Koninkrijk zich tot de alledaagse politiek?

Tijd voor verdieping in een Bijbels en actueel onderwerp!

Het thema van de komende Verdiepingsconferentie is:

Het Koninkrijk van God – dichtbij of vergezocht?

Sprekers ds. M. Klaassen en ds. H.G. de Graaff.

Met aansprekende workshops van o.a. zendelingen Geert en Eline de Boo, politiek redacteur Addy de Jong en ds. Overeem.

De aankomende conferentie wordt gehouden op

D.V. zaterdag 22 november. Tijd: 16.30–22.30 uur in **Gouda** (Driestar College).

Kijk voor meer info op de website

www.verdiepingsconferentie.nl en geef je op!

<https://www.facebook.com/Verdiepingsconferentie25>

info@verdiepingsconferentie.nl

Verdiepingsconferentie 25+ staat voor aansprekende lezingen, workshops en ruimte om in contact te komen met medechristenen tussen de 25–40 jaar.

overlijdensberichten

19

Mijn genade is u genoeg
2 Korinthe 12:9

Met droefheid delen wij u mede dat de Heere, op 11 oktober 2014 na een tragisch ongeval tot Zich heeft genomen, ons trouw en meelevend lid

WILLEM VAN SCHAIK

op de leeftijd van 76 jaar.

Met dankbaarheid denken wij terug aan de tijd dat hij als trouw en betrokken lid aan onze vereniging was verbonden. Wij zullen zijn inbreng missen.

Bestuur en leden Mannenvereniging
“Onderzoekt de Schriften”

Bilthoven

Na een lang maar moedig gedragen ziekte is uit ons midden door Zijn Heere weggenomen ons lid

JAN WILLEM BURGVAL

in de leeftijd van 74 jaar.

Met dankbaarheid denken we aan hem terug, hij was een betrokken lid, die de studie van de Schriften, zeer waardeerde. In geloof en liefde voor de Heere.

Wij wensen zijn familie, broer, zwager, oom, oud-oom en oud-oud oom die, altijd om hem heen stond, troost van de Heere toe.

Bestuur en leden Mannenvereniging
“Schriften en Belijdenis”

Barneveld, 26 oktober 2014

BONDSDAG 2014

ds. J.H. Lammers

ds. J.M. Molenaar

ds. W. Westland en ds. J.P. Nap

ds. E. de Mots

ds. J.P. Nap

dr. A.J. Kunz

hoofdbestuur

gebruik van de lunch